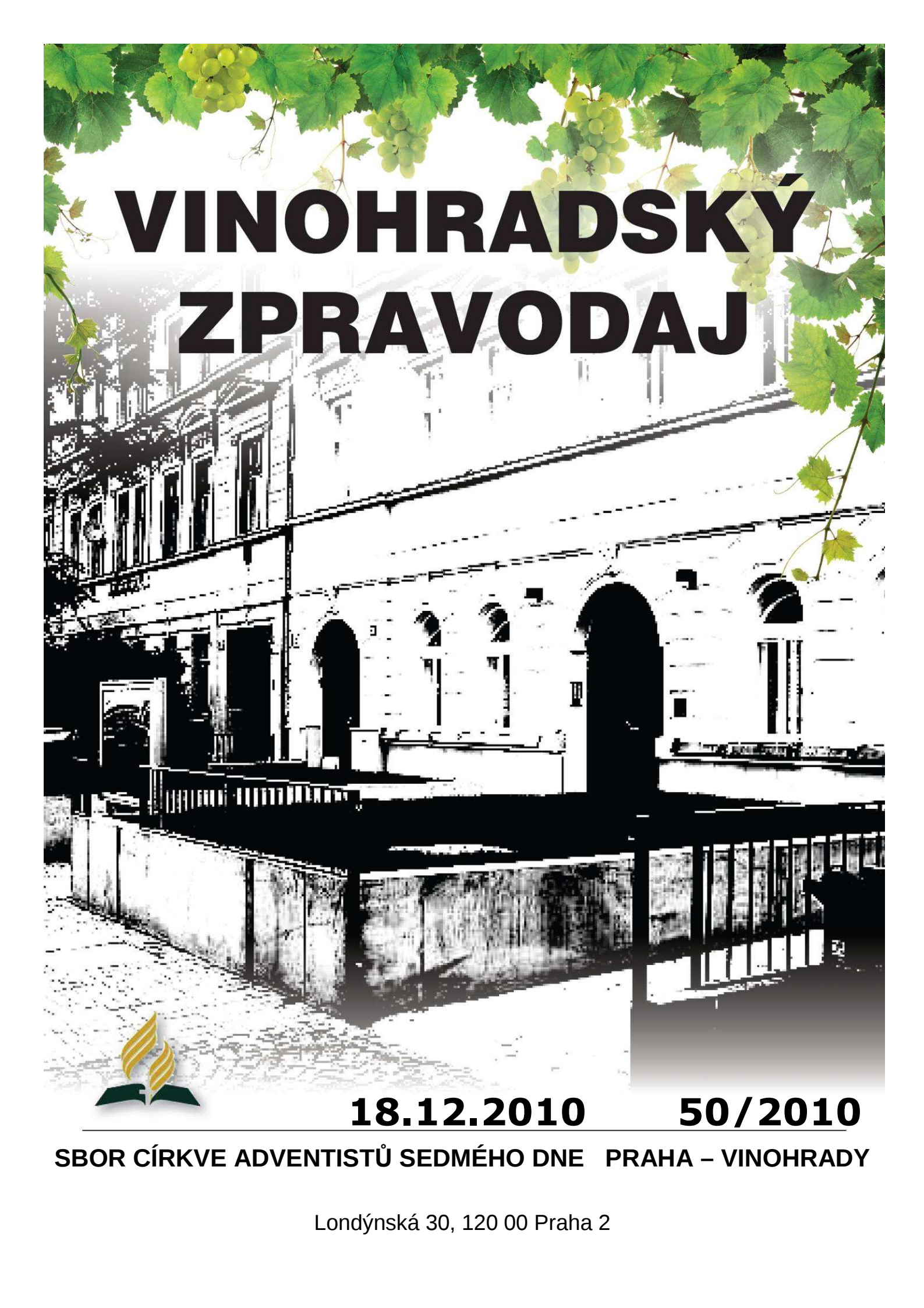

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

18.12.2010

50/2010

SBOR CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE PRAHA – VINOHRADY

Londýnská 30, 120 00 Praha 2

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

18.prosince 2010

9.30 – 12.00

Bohoslužba Večeře Páně *uvádí br. Špinar Bohumil ml.*

Varhaní preludium

Společná píseň č. **48**

Sborová oznámení / *Macíková Viera*

Sbírka

Blahopřání k narozeninám

Introit: Sk 4,12

Společná píseň č. **234**

Přímluvná modlitba / *Turóci Juraj*

Píseň pěveckého sboru

Čtení z Bible – **Lk 1,30-33** / *Kaňková Jana*

Modlitba / *Mráz Jan*

Kázání – br. Jonczy Radomír

„Dáš mu jméno Ježíš“

Hudební přednes / *Jonczyovi*

Obřad umývání nohou

Čtení biblických textů

Píseň pěveckého sboru

Obřad Večeře Páně

Společná píseň č. **3**

Áronské požehnání

Varhaní preludium

17.00

Vánoční koncert pěveckého sboru

PROSÍME VŠECHNY O VYPNUTÍ MOBILNÍCH TELEFONŮ BĚHEM BOHOSLUŽBY.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes budeme společně slavit Památku večere Páně, kterou bude vysluhovat náš kazatel Radomír Jonczy. Odpolední shromáždění dnes nebude.
2. Zkouška sborového zpěvu dnes odpadá.
3. Příští sobotu dopoledne nám kázáním Božího slova poslouží bratr Jiří Drejnar, odpoledne pak bratr Roman Hampacher.
4. Dnes v 17,00 se v tomto sále uskuteční Vánoční koncert našeho pěveckého sboru. V rámci večera zazní skladby starých mistrů, vystoupí sólistka státní opery Praha Simona Procházková a religionista Martin Chadima pronese sváteční slovo.
5. Zítra, tedy v neděli 19. prosince se ve 14,00 v učebnách Společenského centra ke své předvánoční schůzce sejdou naši Vinohradští senioři.
6. V nedělním Křesťanském magazínu 19.12. v 18,25 na ČT 2 bude reportáž o soutěži pro děti v biblických znalostech "Stezka písmáků".
7. V traktátu si můžete zakoupit nejnovější knihu br. Jiřího Beneše s názvem "Nevystižitelný Bůh". Jde o přepis nejsledovanějšího pořadu rozhlasové stanice Radiožurnál. Fundované rozhovory nad biblickými texty jsou zde podávány velmi srozumitelnou a atraktivní formou. Kniha je vhodná jako dárek k vánocům.
8. Společenské centrum v nejbližších dnech nabízí:

V úterý 21. prosince v 19 hodin se v učebně Společenského centra uskuteční poslední přednáška z cyklu „**Paradox zvaný Ježíš**“. Tentokrát bude náš kazatel Radomír Jonczy přednášet o paradoxu vzkříšení a spasení.

Londýnská 30
120 00 Praha 2
tel.: 241 471 939
fax: 244 471 863
e-mail: unie@casd.cz
IČO 00445193

Praha 16. prosince 2010

Oběžník ke sbírce 13. soboty, přečíst ve sborech 18. prosince 2010

Milé sestry, milí bratři,

rok 2010 se chýlí ke konci a **25. prosince** je poslední sobotou tohoto roku, kdy chceme vyjádřit svou vděčnost Bohu také **dary 13. soboty**.

Těmito dary podpoříme předávání dobré zprávy o Ježíši Kristu a pomoc lidem v **západní a střední Africe**. V roce 2010 všechna sdružení odvádějí na tento účel 70% vybraných finančních prostředků. Ostatní prostředky jsou určeny pro podporu **Domu pro seniory v Malenovicích** a část bude věnována na zabezpečení práce **knižních evangelistů** v naší unii.

Vážíme si Vaší finanční i modlitební podpory a přejeme, aby náš nebeský Otec naplňoval Vaše potřeby a dával do života radost ze služby.

Edvard Miškej
hospodář Česko-Slovenské unie

(Pro pokladníka: Dary 13. soboty posílejte na účet svého sdružení s VS 013 + číslo sboru.)

ZPRÁVA VÝBORU SBORU Z JEDNÁNÍ DNE 13.12.2010

Jak jsme slíbili, přinášíme vám několik informací z jednání Výboru sboru, které proběhlo v pondělí 13.12.2010. Budeme rádi, když jim věnujete chvilku pozornosti. Své podněty pak můžete adresovat komukoli z členů výboru. Děkujeme.

A. Hospodaření sboru

Výbor sboru bude na dalším jednání (7.2.2011) projednávat plán hospodaření na rok 2011. Prosíme vedoucí jednotlivých oddělení, aby připravili podklady k rozpočtu na příští období. Děkujeme.

S návrhem rozpočtu sboru na rok 2011 bychom vás rádi seznámili na členském shromáždění, které plánujeme v druhé polovině prvního čtvrtletí 2011.

Připomínáme rozhodnutí Výboru sboru o založení **Fondu naléhavé pomoci**. Ti, kteří by rádi přispěli na tento účel, mohou zasílat prostředky, které se rozhodli věnovat, na sborový účet číslo: **1871369/0800**, variabilní symbol **77777**. Dle rozhodnutí výboru sboru bude výtěžek dobrovolného vstupného z Vánočního koncertu našeho pěveckého sboru (18.12.2010) použit jako příspěvek do Fondu naléhavé pomoci.

B. Evangelizace

Jsme vděční Pánu Bohu, že aktivity probíhající ve Společenském centru navštěvuje hodně lidí, které ještě neznáme. Bylo by dobré, kdybychom se mohli vzájemně víc poznávat a zvát je na další aktivity, proto vás zveme, abyste se aktivit Společenského centra zúčastňovali a využili tak příležitost k navazování nových přátelství. Vhodnou příležitostí budou třeba přednášky Marka Žaluda o vesmíru, které se budou konat 11., 18. a 25. ledna 2011.

Vedoucím evangelizace Markem Jonczy byla předložená zpráva o činnosti ve Společenském centru za rok 2010 a zároveň plán aktivit a jejich rozpočet na rok 2011. Po jeho schválení výborem Českého sdružení výbor sboru rozhodne, jakou částkou se na připravovaných aktivitách bude náš sbor.

C. Komunikace uvnitř sboru

Pro zlepšení komunikace uvnitř sboru jsme připravili Schéma informačních toků, které naleznete na nástěnce. Věříme, že i toto grafické znázornění vám může pomoci v lepší orientaci při vzájemné spolupráci.

D. Ze života sboru

V prvním čtvrtletí nového roku se můžete těšit na koncert Ivoše Hrachovce a Lukáše Petřvalského. Budou další vhodnou příležitostí ke zvaní našich přátel.

Prosíme rodiče, aby během dopoledních sobotních bohoslužeb dohlédli na své děti. Prostory učeben budou v tomto čase uzamčeny.

Z důvodu bezpečnosti bude šatna hlídána a během programu uzamčena. Klíč bude u službu konající osoby, jejíž jméno bude uvedeno na nástěnce.

Prosíme všechny, kteří účinkují v průběhu bohoslužby, aby o svých požadavcích na ozvučení včas, nejraději telefonicky, už během týdne informovali technika br. T. Chytrého.

Děkujeme za pozornost.

Bratr, který chybí

Bedřich Jetelina 11.12.2010

Někteří lidé nás štvou, protože jsou jiní. Ale ne ti jiní, kteří jsou zajímaví, ty sneseme a máme je docela rádi, když jich tedy není moc. Tihle jiní jsou jinak jiní, překáží nám, nejde se jim vyhnout, nejde se jich zbavit, lezou nám na nervy. Zanechávají za sebou trvale svoji stopu nesympatií. A co je nejhorší, často ta jejich stopa tak poznamenala náš život, že z našich myslí nemizí ani tehdy, když už oni přestanou existovat a ztratí se navždy v minulosti. Jsou nepříjemně jiní a velmi brzy vyzorujeme, že nejvíc je jich paradoxně mezi těmi, kteří jsou nám nejbližší – v rodině, ve sboru, v práci.

Pro nás, křesťany, je to ale problém. Věříme totiž, že máme jednoho Otce, Boha, který nás stvořil. Jak ale mohl stvořit něco tak nesympatického, co vnímá svět úplně jinak, než my? Jak mohl dopustit, že jasné priority mého života jsou podružné pro jiného člověka, který by, často jako můj nejbližší duchovní sourozenec, je měl cítit stejným způsobem? Ale on je zatím pošlapává a ještě to považuje za službu Bohu.

Dotýkáme se proto samotného jádra naší víry. Ta nestojí jenom na teologicky správném výkladu Trojice nebo Desatera. Víra je mnohem víc praktickou aplikací teologie do našich životů. A když ne pro nás, tak pro naše okolí určitě. Život teprve ukáže, jestli jsme obyčejní náboženští žvanilové, kterým je lepší se zdaleka vyhnout, anebo jsme přece jen alespoň trochu věrohodní. Mluví se o tom dost špatně, protože s tím máme všichni problémy, všichni se někomu raději vyhneme. A já nejsem výjimkou.

Ale nejsem tady dnes proto, abych v nás probouzel pocit viny, na ten jsme někteří experti i bez podobných kázání a v některých se neprobudí ani tehdy, kdyby se o nich mluvilo adresně, přímo z kazatelny. Nejsem tady dnes ani proto, abych nás vyzval k tomu, abychom na konci kázání v nějaké křeči běželi za těmi nám nesympatickými a sypali si popel na hlavu i za věci, za které nemůžeme v domnění, že to je to nejkřesťanštější možné jednání. To nám sice může na chvíli pomoci, ale taky nemusí. A navíc, mějme na paměti, že za když to s jedněmi lidmi takto vyřešíme, objeví se zase jiní nesympatičtí a budeme na tom stejně. Jsem tady dnes proto, abych šířil vztahovou depresi a beznaděj? Vůbec ne.

Stojím tady proto, abych sám sobě, a také snad i tomu, kdo mě bude ochoten poslouchat, vysvětlil a možná také i sám přijal, že nesympatie kvůli odlišnosti je vlastně dar od Boha každému z nás. Respektive, tím darem je samozřejmě nejen tato odlišnost, ale zejména můj vnitřní každodenní a nikdy nekončící boj o to, abych ji akceptoval, přijal a nejen to. Boj o to, abych ji vnímal jako požehnání, jako Bohem záměrně nastavené zrcadlo. Zní to divně?

Starší bratr

V domě byli dva bratři, každý byl úplně jiný a oba dva svou odlišnost velmi dobře vnímali, protože se denně setkávali se svými názory a životními postoji. O tom starším bratrovi víme méně než o mladším, ale o to více je nám, kteří se přece jenom podvědomě víc identifikujeme s mladším bratrem, nesympatický. Přitom představuje člověka jistoty a poslušnosti, klidu a řádu. Jeho prioritou je úcta k autoritě a systému. S ním se nemusíme bát, že nás zaskočí nějakým nepředvídatelným činem, že nám zůstane něco dlužen, že nepřijde včas na schůzku, že si zapomene uklidit své věci, že by nás podrazil, když dá svoje slovo. Všechno jsou to kladné vlastnosti, ideál. Ale když se ideál přežene, všechny mohou nabýt až hrůzných rozměrů, a stát se nesnesitelnými. A přesně k tomu dojde, když mladší bratr odejde z domu, a on náhle zůstává sám s Otcem.

Mladší bratr, tak jiný, který staršího samozřejmě musel svou jinakostí rozčilovat, mu totiž náhle nenastavuje zrcadlo své přítomnosti, a starší bratr přestává chápat, že je bratrem. Najednou může

být jenom sám sebou a jenom před sebou, aniž by se musel na někoho, kdo je na jeho rovině, ohlížet. Řád a systém konečně není nikým narušován, nikdo se hloupě neptá, nikdo nepoukazuje na netradiční řešení, nikdo nepřináší živelnost a nepředvídatelnost, která nemusí být vždycky přece jenom špatná.

A tak vidíme důležitou věc - mladší bratr svým odchodem z domu ve skutečnosti život staršího bratra zničil, vzal mu totiž vztah bratrství. Je to krásný důkaz toho, že naše chybné kroky nejsou osamocené a bez důsledků na nevinné. Život si krásně dokážeme zničit sami, ale žel, dokážeme ho rozvrátit i druhým, kteří s tím vůbec nepočítali a nechtěli to tak. Ovšem kruté důsledky se jim stejně nevyhnou. Tím, že mladší bratr odešel, Otcovský dům přestal být domovem i pro staršího bratra, a stal se na místo toho pustinou.

Starší bratr byl zradou mladšího bratra zraněn. Stáhl se do sebe, viděl jenom svoji vlastní samotu ve svém řádu, který už teď nikdo nenarušoval. Jeho jistota a štěstí, spása, je ztotožněna jenom s minulostí, s tím, co bylo. Už nechce prožít znovu zklamání. Už nechce žádné další mladší bratry, kteří jsou tak lehkomyšní, že zrazují odpovědné a poslušné a nechávají je na pospas samotě.

Ale proč mladší bratr odešel? Důvody zkusíme vypátrat za chvíli, ale teď si můžeme snadno dovodit, co si o tom myslel starší bratr. Ten v tom měl jasno: Protože byl lehkomyšlný, protože nectil řád a zákon, nebral vážně rodinnou tradici. Tu chybu on už nikdy nesmí opakovat, a proto nastoluje ještě více rigidní řád, ghetto, ve kterém se uzavírá se svými jistotami. Bůh je pro něj jistotou, pánem minulosti, neměnným, statickým, věrným, vyžadujícím poslušnost a pořádek. Tím pádem ale budoucnost, vše co se rodí a vzniká, všechny nápady, plány, sny, fantazie a změny, to je královstvím pekla. Ochranná hradba kolem ghetta je tak pevná, že pevně svírá ten drobný život, který v něm snad stále ještě zůstává. V ghettu nemůže žít Bůh živých, tam se uctívá pouze bůh mrtvých, božstvo smrti. Náš strach ze života, strach z budoucnosti, strach z chyby – to nás vede k zoufalé modloslužbě zlatému teleti, kterému říkáme Hospodin nebo i jinými jmény, ale ve skutečnosti je to božstvo tmy, stínů a podsvětí.

Ale člověk nebyl stvořen k úctě božstvu smrti. Člověk byl stvořen pro život, pro svobodu. Proto Otec pouští mladšího syna do světa. Ježíš Kristus během své pozemské služby jasně ukázal, jak se lidé ze strachu před chybou stali ctiteli kultu smrti, kterému drze říkali Hospodin. Uctívali zákon, a měli pravdu. Ale ne celou. Část pravdy vydávali za celek a tak se částečná pravda stávala absolutní lží.

Proto jim Ježíš říká – vy mi nemůžete rozumět, váš otec je ďábel – božstvo smrti, božstvo nehybnosti, božstvo stahující vás do propasti minulosti. K tomuto uvažování se posunul starší bratr a jeho příklad je varující.

Mladší bratr

Mladší bratr byl člověkem, který nesnesl nesvobodu, jakékoliv omezení. Směřuje do budoucnosti, potřebuje volnost a prostor. Poslušnost staršího bratra ho naplňuje hrůzou a odporem, považuje ho za slabého a nejistého, který ke své jistotě potřebuje zákon a tradici, který není schopen samostatného myšlení.

Povaha, kterou má mladší bratr, je ale stejně jako povaha bratra staršího, vrozená. Je to dar od Otce, je to něco, co je dáno a nelze měnit. Schválně, co vás na sobě nejvíc štve? Co vám nejvíc vadí? Čeho byste se chtěli hned zbavit? Vsadím se, že většinou se bude jednat o vlastnosti zděděné, které jsou nám dány geneticky a se kterými i když bojujeme, nemůžeme nic moc dělat. Když se někdo narodí bázlivý, chtěl by být hrdina, ale nejde mu to.

Jsem poměrně nesystematický, roztěkaný, nehudební a pohybově nenadaný. Neumím se usmívat, a když nemusím nebo se mi nechce, tak se s nikým nebavím. Chtěl bych při tom být usměvavý pořádný systematik, co umí každý sport a na každý hudební nástroj a který rozdává radost na první pohled. Jednou, když jsem byl kazatelem, tak jsem se v sobotu ráno postavil do sborových dveří a každému přichozícímu jsem s úsměvem třásl rukou. Po dvaceti minutách jsem byl psychicky naprosto vyčerpaný a nikdo mi nevymluví, že si o mně všichni museli myslet, že mi přskočilo. Připadal jsem si křečovitý, slizký a vytlemený. To, co je pro některé mé kolegy naprosto přirozený

projev srdečnosti, byl pro mě traumatizující zážitek, který si živě pamatuji už skoro víc než patnáct let a není mi z něho dobře. Mám lidi rád, ale je mi strašně protivné jim to takto dávat najevo, poplácávat je, říkat banality. No jo, ale ono se to ode mne čeká, pro mnohé to nejsou banality, ale je to možná jediný hřejivý pozdrav, kterého se jim za celý týden dostalo. Je tedy třeba dojít k nějakému rozumnému konsenzu. Povahu člověk ale nezmění. A tak v tomto smyslu jsem se tedy možná minul povoláním.

Do určité míry jdou některé věci dělat vůlí, ale opravdu jen do určité míry. Mám obavu, že ani modlitba za změnu nepomůže. Pomůže ale jiná modlitba. Prosba za přijetí sebe sama a za to, aby se právě ty slabosti staly spíše silnými stránkami. Přiznám se, u té nesrdečnosti k cizím lidem jsem ale dodnes žádnou silnou stránku neobjevil.

Podobně se museli vnímat i oba bratři. I každého z nich rozčilovaly jejich slabé stránky. Výhodou bylo, že pokud vyrůstali v domě vedle sebe, nacházeli v sobě přirozené protějšky, mohli bouřlivě diskutovat, mohli nesouhlasit, a hlavně, mohli nad druhým názorem a nad sebou přemýšlet i trochu jinak. Ale pak najednou přišla krize, a mladší bratr už nechtěl dál prožívat svůj vztah, rozhodl se odejít.

Odchodem z otcovského domu mladší bratr toužil nalézt svobodu od řádu, systému a všeho, co mu tak vadilo, konečně mohl realizovat sám sebe, svoje sny a představy, aniž by byl svazován strnulostí domova. Ale odchodem paradoxně svobodu nezískal, ztratil vazbu, zakotvení v minulosti. Stejně jako starší bratr se obával budoucnosti a tak ji odstříhl a vybudoval kult nehybnosti a smrti, tak mladší bratr odstřižením se od minulosti a řádu, od svých základů, začal stavět na lži. Lži, která jak jsem už dnes jednou řekl, začne kralovat vždy, když se pouhá část celku vydává za celek samotný. A je jedno, která část se přehlíží – jestli odpovědnost nebo svoboda.

Mladší bratr se také tím, jak odešel, najednou sám stává mírou všeho. Nic není, co by mu bránilo, nic není, co by ho korigovalo. Všechny dosavadní vztahy rozbil. A tahle utopie ničím neomezované svobody najednou končí v otroctví u prasat. Jinak to ani nešlo, protože všechno to, co ve světě budoval, bylo od počátku poznamenáno lží. Chyběla mu pevná půda vztahů s otcem a bratrem.

Jeho nový svět byl postaven na tom, že na první místo nedával vztahy, ale věci. Jeho rebelství bylo přitažlivé a cool, jeho nové vztahy nadějně a in. Ale nevydržely, nemohly. Láska stojící na zisku a užitku je prostituce, i když tak třeba nevypadá. Nakonec se to ukáže až tehdy, když člověk nemá nic. Prostituuující vztahy se přetrhají dříve, než by byli jejich aktéři nuceni tomu, kdo je potřebuje, pomoci.

Ve světě, kde vládnou věci, kde jeden druhého využívá, kde jsou vztahy založené na prospěchu a nikoliv na darování se sobě navzájem, se dříve nebo později končí u toho, že se žere z prasečího koryta. A nemusí to být jenom proto, že dojdou peníze. Existují i prasečí koryta potažená zlatem a ti, co tam s prasaty pomlaskávají, si nalhávají, že ta prasata jsou vybraná společnost. Samozřejmě že pro něho jsou, protože jak s nimi dlouho někdo žere a mlaská, začne se jim víc a víc podobat.

Mladší bratr takto naštěstí nedopadl. Ještě se dokázal zastavit a podívat se sám na sebe z odstupu. Náhle se uviděl u prasat a došlo mu, že to asi nechtěl. Tohle není svoboda. Doma je to jiné. Doma je jistě také majetek, ale ten nevládne, ten slouží. Je krásné, když to všem, co touží po svobodě, dojde dřív, než se začnou s prasaty přetlačovat o trochu splašků.

Důvod rozdělení

Přemýšleli jste někdy o tom, proč k rozdělení v domě otce vlastně došlo? Text o tom nemluví, ale můžeme se to snažit vytušit z toho, jaká je charakteristika a povaha obou bratrů. Možná starší bratr mladšího utlačoval a nedával mu dostatek prostoru k svobodnému životu. Byl pro staršího bratra nezodpovědným povalečem bez úcty ke všemu svatému, a čím víc mu to starší bratr říkal, tím víc tím mladšímu lezl na nervy, až to ten nevydržel a odešel z domu.

Druhou možností bylo, že mladší bratr nesnesl dobrý a spravedlivý řád domova, který považoval za omezení. A aby mohl odejít, potřeboval udělat to, co děláme vždycky, a co je nejefektivnější metoda, když potřebujeme odejít odněkud se ctí, i když si ji nezasloužíme – znectít ty, kteří zůstávají. Nasadit psí hlavu Otcí. Otec je tyran, který nedává kouska svobody, je třeba jít pryč, daleko od něj.

Anebo je to ještě jinak. Většinou je vina na obou stranách. V životě to totiž nikdy není tak, že jeden je vyloženě záporná postava a druhý stoprocentní kladas. Na odcizení nesou zřejmě svůj díl viny oba bratři. Oba měli svou vlastní představu o domově a Otcí, a oba ji chtěli prosadit – za každou cenu. Víc je zajímala ta jejich vlastní představa domova, než to, aby usilovali o vztah s Otcem. A tak přestali rozumět Otcí, a čím víc se od něho oba vzdalovali, tím víc se odcizovali i sobě navzájem.

Odmítnutí Otce, odmítnutí Boha vede k tomu, že mě nezajímají moji bližní. A ztratím se buďto v kultu božstva nehybnosti a smrti nebo u koryta s prasaty. Přestanu mít radost z rozdílnosti, ze svobody druhého, kterou přestanu vnímat jako obohacení, ale začne mně lézt na nervy. A tak mladší bratr utíká před nesvobodou domova do světa, aby zjistil, že je to tam ještě horší, než jak to prožíval doma. Starší bratr se naopak tak zatvrdil ve svém řádu a systému, že odmítl i otcovo pozvání na hostinu. Musel, protože Otec nejenom že neodsoudil jednoznačného viníka, ale ještě navíc nikdy neocenil věrnost toho poslušného. Ale starší bratr přece příchodem mladšího domů nic neztratil, naopak. Konečně má zase doma svůj protějšek. Poučený, šťastný z přijetí a odpuštění, ale v jádru pořád stejný – svobodomyslný, hledící kupředu. A navíc, ochotný naslouchat i druhému, ochotný minimálně přemýšlet nad jistotami minulosti a řádu.

Mladší bratr už ví, že jeden nadále bude potřebovat druhého. Moje já je totiž možné jenom tehdy, když je vedle tvoje ty. Když odepřu své bratrství, ničím nejenom sebe, ale ničím i druhého, ničím ho devastujícími ranami, které se jenom těžko hojí a které zanechávají trvalé jizvy.

Závěr

O co mi má jít? O mou svobodu? O mou poslušnost? O systém a řád? O sebeuplatnění? Nebo o vztah k tomu, kdo je mi souzen? Kdo mi leze někdy na nervy, komu bych se rád vyhnul, ale když si to dokážu přiznat, jehož přítomnost mě ve skutečnosti obohacuje a přináší mi rovnováhu?

Možná se do našeho trápení vztahů dnes dostalo trochu slunce. Možná jsme trochu poznali, že to, co nám na sobě vadí nebo to, co naopak u druhých považujeme za tak strašné a odlišné, je tím největším Božím darem, který můžeme denně dostávat. A pokud jsme dnes poznali, že řešením není nic jiného, než prohlubování našeho vztahu k Otcí, děkuji Bohu, že jsem tady zbytečně.

K Otcí nemůžeme dojít každý sám, k Otcí můžeme dojít jen jako my. V tom je naše drama a v tom je taky naše naděje.

Amen

PARADOX

zvaný

JEŽÍŠ

Přednáší teolog **Mgr. Radomír Jonczy**

7. prosince

- Narodil se před Kristem

14. prosince

- Byl Bohem v lidském těle

21. prosince

- Zemřel a přesto žije

**Kavárna Na Londýnské (učebny),
vždy od 19 hodin.**

Vstupné dobrovolné

Adresa: Londýnská 30, Praha – Vinohrady

Spojení: Metro C – I.P.Pavlova, Metro A – Nám. Míru

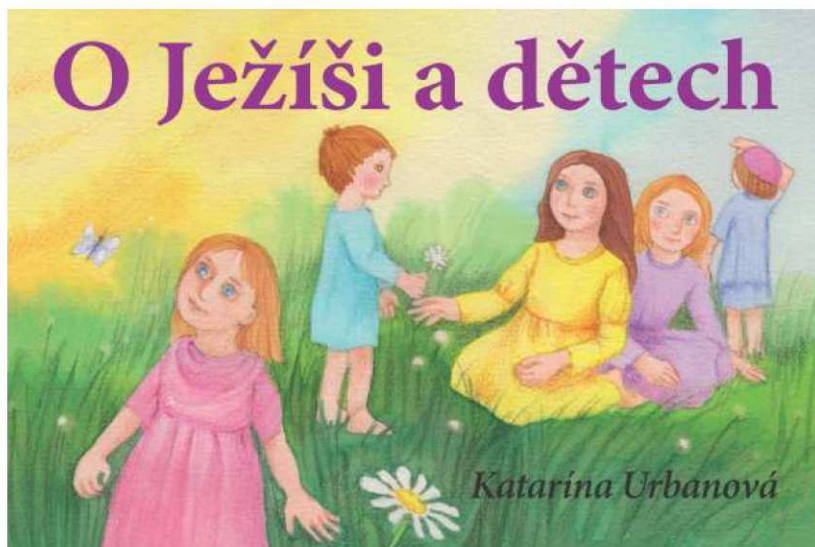
POŘÁDÁ SPOLEČENSKÉ CENTRUM LONDÝNSKÁ 30 • www.londynska30.cz

Katarína Urbanová

O Ježíši a dětech

První z řady leporel na biblická témata vypráví známý evangelijní příběh o setkání Ježíše s dětmi. Text je psán ve čtyřverších, což dětem umožní si jej snadno zapamatovat. V závěru vyprávění je jednoduchá aplikace vztahující se k malému čtenáři.

Děti jsou tak již od mala učeny tomu, že se jich biblické příběhy přímo dotýkají. Jsou vedeny k vděčnosti, modlitbě a spoléhání se na Pána Boha.

Obrázky vytvořila ilustrátorka Darina Krygielová, určeno pro děti od 2 let.

Leporelo formátu 16,5 × 11 cm, 12 stran

Cena: 88 Kč

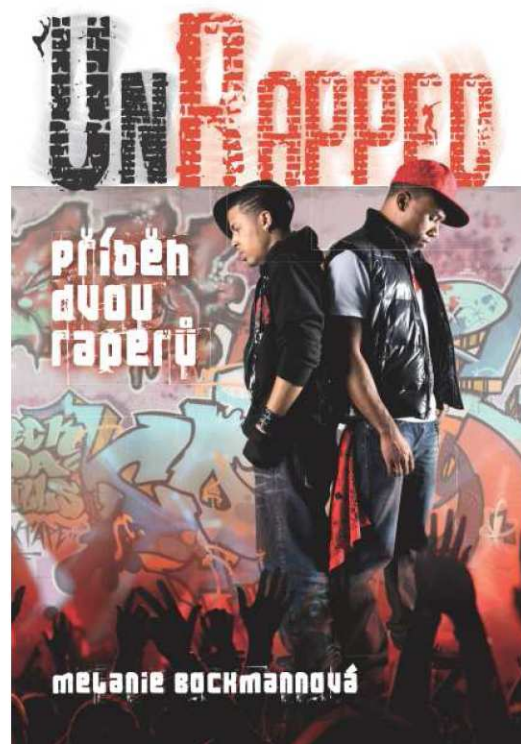
Melanie Bockmannová

Unrapped příběh dvou raperů

Byli to dva obyčejní kluci, kteří měli rádi rap a hip hop. Vyrůstali v ulicích New Yorku, kde se naučili první taneční krůčky. Tvrdě na sobě pracovali, zdokonalovali se. Vymysleli svůj osobitý styl tance, založili vlastní hiphopovou skupinu a zúčastnili se významné soutěže, kterou vyhráli. Jejich hvězda stoupala stále výš. Už to vypadalo, že až nadosmrti budou součástí showbyznysu. Pak se ale všechno změnilo...

Brožura formátu 11,5 × 17 cm, 104 strany

Cena: 108 Kč

VYMALUJ SI

Byl založen **Fond naléhavé pomoci**. Ti, kteří by rádi přispěli na tento účel, mohou zasílat prostředky, které se rozhodli věnovat, na sborový účet číslo: **1871369/0800**, variabilní symbol **77777**.

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU	B. Špinar ml.	602 359 095
STARŠÍ SBORU pro mládež	V. Klouda	724 607 200
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov	J. Fuksa	724 607 270
STARŠÍ SBORU pro seniory	M. Fuková	722 443 492
KAZATEL SBORU VINOHRADY	R. Jonczy	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili. Zásilací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zasílání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu.

www.casd.cz/praha-vinohrady., vinohradsky.zpravodaj@email.cz